

Na krilih svobode

»Svoboda je edina stvar, ki jo imamo samo, če jo dajemo drugim,« je pravil vplivni Američan William Allen White. To ni stvar, ki bi jo lahko kupili z denarjem, ali pa vrednota, za katero bi se lahko odločili, da nam je pomembna in jo imamo. Svoboda je nekaj, kar pride, ko se odpremo in z nasmehom na obrazu zazremo v svet. Svet je poln ljudi, ki se družijo z drugimi zato, da bi se počutili svobodne. A nihče od teh ni svoboden, če svobode ne daje drugim, svojim bližnjim. Ali se lahko počutiš svobodnega, če si sam? Verjamem, da je kdo takšen, ki se svobodnega počuti ob poslušanju glasbe iz slušalk, na vrhu osvojene gore ob razgledu na nebo in dolino ... Ampak jaz ne morem biti svobodna sama, še manj pa ob ljudeh, ki niso veseli, srečni in svobodni.

Zame je svoboda trenutek, ob katerem pozabim na vse skrbi in naloge, ki jih še nisem obkljukala v rokovniku. Takrat se prepustim svojemu srcu in uživam. Tega občutka ne znam opisati, lahko pa rečem, da se svobodni spomini vsadijo globoko v srce in dušo ter pridejo na plan takrat, ko sem slabe volje in brez energije za življenje. Ti mi na obraz narišejo nasmeh in dajo novo energijo za izzive, ki mi jih življenje prinaša. Svobodno se počutim na glasbenih koncertih, na čolnu sredi odprtega morja, ko se s prijatelji zabavamo in smejimo ter še marsikdaj.

Kdaj sem bila najbolj svobodna? Verjetno takrat, ko sem prijokala na ta svet. A tega se ne spomnim. Če bi morala opisati dogodek, ki sem ga doživela kot »svobodo« in se ga spomnim, bi zagotovo opisala sončne dni v začetku avgusta zadnjega poletja na čolnu med dalmatinskimi otoki. Marsikdo letošnjega poletja ni izkoristil z izgovorom nepredvidljivih časov in razmer na svetu. Ampak jaz in moja družina smo vedno dosegli oziroma prišli do tistega, za kar smo se trudili in imeli voljo. Če se hoče, se vse da! In tudi tokrat smo šli na morje. Najeli smo čoln za nekaj dni in raziskovali skrite koticke našega otoka in seveda tudi sosednjih. Bilo je sončno. Veter je rahlo pihljaj, mi pa smo leteli po zraku in po vodi proti neskončnosti. Sedela sem na palubi in pustila slanim kapljicam, da so iz morja skakljale na moje noge, ki so visele s čolna. Moje misli so bile zaposlene z lepimi stvarmi, tako da je bila prihajajoča poletna violinska šola in začetek šolskega leta v moji glavi zadnja briga. Prepustila sem se trenutku in uživala. Včasih je tudi to treba.

S sončnimi očali sem gledala svetle sončne žarke, ki niso preveč pripekali, in se pogovarjala s sestričnami, ki so bile z nami. Ne vidimo se pogosto, ampak je ravno zato zame ta čas, ki ga preživim z njimi, še posebej dragocen. Ob šumenju morskih valov in rahlega hrupa motorja so se nam pridružili tudi igrivi delfini, ki so nas čisto prevzeli. Sama sem pred tem delfine videla samo v kakšnem filmu ali muzeju. Vedela sem, da se zelo radi igrajo med čolni in jadrnicami, nisem si pa mislila, da jih bomo imeli možnost videti. Ko se je sonce začelo kopati v mirni morski gladini, smo ugasnili motor in dan »majajoče« sklenili v naših apartmajih. Na morju sicer vedno uživamo in se imamo zelo lepo, ampak še nikoli se nisem imela tako čudovito kot takrat.

Če potegnem črto, lahko rečem, da se počutim svobodno takrat, ko se prepustim trenutku in srcu ter popolnoma uživam. Svobodo dobivam od najbližjih, katerim sem zelo hvaležna za stvari in trenutke, ki mi jih dajo in omogočijo. Trudim se, da z majhnimi stvarmi in kratkimi trenutki tudi jaz njim dam občutek svobode, narišem nasmeh na obraz in preženem vse skrbi, ki se jim takrat pletejo po glavi.

Kakor pa občutek svobode dobimo, ga tudi izgubimo. Življenje se nikoli ne ustavi med najlepšimi trenutki, ampak teče naprej. Pritečejo slabi dnevi, za njimi spet dobri in obratno. A takšno je življenje.

Življenje je prekratko, da bi se spominjali slabih trenutkov in se obremenjevali z njimi. Živi se samo enkrat in to moramo izkoristiti s polno žlico. Spominjajmo se lepih, zabavnih, mirnih, svobodnih trenutkov. Vem, da življenje prinaša oboje. Dobre in slabe dneve. Življenje ni stvar, ki bi jo lahko videli, ampak jaz si ga predstavljam kot ptico. Enkrat leti po nebu, razpre svoja krila in uživa, drugič pa se sprehaja po zapuščenem pločniku in kljuva drobtinice kruha s tal. Tako si jaz predstavljam življenje in svobodo v njem, saj vem, da je nemogoče, da bi bili vsi in vedno povsod svobodni.

Naslov *Na krilih svobode* me je res navdihnil, ker mislim, da lahko ravno zdaj poglobljeno razmišljamo in v sebi odkrivamo, kaj je za nas svoboda. Ko smo hodili na koncerte, na tekme, v trgovske centre, se družili z vrstniki, nismo si znali predstavljati, kaj je svoboda. Imeli smo vse, kar smo potrebovali kot socialna bitja. Socialno življenje. Zdaj pa lahko vidimo, da to ni samoumevno. Da se je za to potrebno truditi. Pomembno je, da znamo ceniti svobodo v njeni preprostosti. Da nismo zaprti, ampak se lahko družimo in doživljamo lepe trenutke s tistimi, ki jih imamo najraje. Andre Malraux je rekel: »Slabo vem, kaj je svoboda, dobro pa vem, kaj je osvoboditev.« Če bi ta citat prebrali pred letom dni, ga zagotovo ne bi razumeli in dojemali tako kot danes.

Prepričana sem, da smo si vsi v preteklem letu vsaj enkrat rekli: »Hej, škoda, da nisem šel tja, se videl z njim ...« Kot sem že napisala. Življenje je samo eno, prekratko za slabo voljo in zaprtost. Živimo ga s polno žlico in izkoristimo vse priložnosti, ko smo lahko svobodni.

Maruša Pučnik, 9. b